

A szúnyog és a lusta ember.

A lusta ember ott feküdt a kertlábban és nézte az eget. Nem azért nézte, mintha szerette volna nézni, hanem mert még a szemét behunyni is lusta volt!

Hát ahogy ott feküdt és nézte az eget, egyszerre csak egy kis szunyog kezdett a füle körül muzsikálni.

— Eredj innen! — mondta a lusta ember a szunyognak.

— Egy tapodtat sem megyek! — felelte hetykén a szunyog.

— Eredj mert rosszul jársz! — berzenkedett a lusta ember.

— Ugyan-ugyan — gúnyolódott a szunyog, — hát mit ártatsz nekem? Hiszen még a szemedet is lusta vagy behunyni!

— Ha azonnal el nem takarodol, — haragoskodott a lusta ember, — hát szólok a békának, hogy kapjon be!

— Hát csak szólj neki, hogy kapjon be! — nevetett a szunyog és még jobban belemuzsikált az ember fülébe.

Erre a lusta ember a víz szélére sietett s az ott üldögélő békánál bepanaszolta a szunyogot:

— Nézd csak már, nézd, ez a haszontalan szunyog a fülembe muzsikál és amikor megfenyegettem, hogy te bekapod, azt felelte rá: „Hát csak kapjon be!“ Eredj hát és kapd be!

— Én bizony nem megyek! — vonogatta vállát a béka.

— Ha nem mégy, akkor megmondom a kígyónak, nyeljen le!

— Hát csak szólj neki, hogy nyeljen le! — válaszolt a béka s még a nyelvét is kinyújtotta rá.

Erre a lusta ember feltápáskodott s elment a hinárosba a kígyóhoz.

— Nézd csak már, nézd, az a haszontalan szunyog a fülembe muzsikált. Elmentem a békához és megfenyegettem, hogy kapja be, mert különben te lenyeled. És azt felelte rá: Hát csak nyeljen le! — Eredj hát és nyeld le!

— Kisebb gondom is nagyobb annál, hogysem a te kedvéért lenyeljem a békát — válaszolt a kígyó.

— Na, ha nem mégy, akkor megmondom a gólyának, hogy egyen meg!

— Hát csak szólj neki, hogy egyen meg.

Erre a lusta ember kigyalogolt a rétre a gólyához és előadta neki panaszát.

— Csak nem tűröd ezt, eredj és edd meg a kígyót!

— Nem törődöm vele! — válaszolta gőgösen a gólya!

— Na, ha nem mégy, akkor megmondom a tűznek, hogy égesse fel fészket a kémény tetején!

— Hát csak szólj neki, hogy égesse fel!

Erre a lusta ember elment a tűzhöz és elpanaszolta neki a baját.

— Eredj hát és égesd fel a fészket a kémény tetején!

— Nekem ugyan beszélhetsz! — válaszolta a tűz.

— Na, ha nem mégy, akkor megmondom a víznek, hogy oltson el!

Erre a lusta ember szaladt a vízhez és elkeseredve mondta el neki a baját.

— Eredj hát és oltsd el!

— Nekem ugyan ne parancsolgass! — sustorogta a víz.

— Na, ha nem mégy, megmondom a szarvasnak, hogy igyon meg!

— Hát csak szólj neki, hogy igyon meg!

Erre a lusta ember szaladt az erdőbe a szarvashoz és előadta neki panaszát.

— Eredj hát és idd meg!

— Nem érek rá! — válaszolta a szarvas a lusta embernek.

— Na, ha nem mégy, megmondom a vadásznak, lőjjön le!

— Hát csak mondd meg a vadásznak, hogy lőjjön le! — szólt a szarvas.

Rohant a lusta ember a vadászhoz és elpanaszolta neki a maga buját-baját.

— Na, — mondta a vadász —, én bizony lelövöm a szarvast, ha beveted a kertemet petrezselyemmel, de szemenként és amikor kikel, hét héten hétszer kigyomlálod!

A lusta ember belecsapott a vadász markába és amikor hét héten hétszer kigyomlálta a petrezselymet, a vadász ráfogta a puskáját a szarvasra, a szarvas szaladt a vízhez, a víz a tűzhez, a tűz a gólyához, a gólya a kígyó után, a kígyó a béka után, a béka a szunyog után, mire a szunyog is elhagyta végre a muzsikálást.

Nem egyszer mi is így cselekszünk, mint a lusta ember. Olykor egy kézlegyintéssel elintézhetnénk valamit, de nem tesszük meg és később fűhöz-fához szaladgálunk, izzadunk, hogy valamikép rendbehozzuk azt, amit lustaságunk miatt elmulasztottunk.

(Gombos Albin.)

A szorgalom jutalma.

Egyszer egy nagyon gazdag embernek szorgalmas, hűséges szolgára volt szüksége. Felhívott tehát magához két embert, akik az utcán ácsorogtak és így szólt hozzájuk:

— Egész nap vizet kell hordanotok és azért igen jól megfizetlek benneteket. Hogy hogyan, azzal ne törődjétek.

Mindkét ember vállalkozott a feladatra és nekifogtak a munkának. Egy mély kútból kellett vederrel felhúzni a vizet. Azonban ez nagyon különös munka volt, mert a kihúzott vizet nem vályuba vagy dézsába, hanem — egy nagy kosárba kellett önteniök, amiből a víz természetesen azonnal kifolyt!